

טיפוס

עלון המועדון האלפיני הישראלי

גיליון יולי 1997

תוכן העניינים

הודעות הוועד 2

דבר העורך 2

הגריניה 3

כרוניקה של משלחת **ORSO 1986** צ'רו אקונקאגואה 6

הודעות הוועד

- חברי מועדון שטרם קיבלו כרטיסי חבר, מתבקשים להתקשר למיכה כדי לברר אילו פרטים חסרים.
- השנה ישתתפו בקורס מובילי קבוצות בהרים שייערך בשמוני עודד לוינזון ומיכה יניב. בחירת המשתתפים נערכה באמצעות הגרלה.
- בתאריכים 3 - 4 באוקטובר תיערך תחרות טיפוס ברמת ישי. המעונינים להשתתף יתחילו להתאמן עכשיו.
- נפתחה הרשמה לקורסי מדריכים בכל הרמות (א', ב' ו-ג'). לפרטים ניתן לפנות לארנון נצר.
- לחברי המועדון ששילמו השנה את דמי החבר מצורף שי חוברת 'סיכון מחושב'.

חברי הועד

אלון אייזנברג 08-9723016
קובי בן חמו 050-580994
אריק לרנר 052-525425
מיכה יניב 02-6410504
ניר פיטרמן 02-5834030

דבר העורך

לפני כחדשיים נפטר יואב ניר ממחלת הסרטן שבה נאבק בשנתיים האחרונות. גם אלו מאתנו שלא הכירו את יואב אישית הכירו היטב את שמו. למטפסים הוותיקים יותר, שזכו להכירו ולטפס איתו, היתה זו מהלומה כבדה. יואב הקדיש שנים רבות מחייו לטיפוס, והיה 'מטורף' אמיתי לעניין. כבר בגיל 17, בסוף שנות השמונים, הגיע לרמה שרובינו רק חולמים להגיע אליה. אפילו היום, יש רק מספר מועט של מטפסים בארץ שיכולים להתגאות בהישגים ברמה דומה, בעוד שיואב טיפס ופתח בהובלה מסלולים כמו 'חום יולי אוגוסט' או 'הגודזילה' בעין פארה ו-'Knocking on Heavens Door' או 'הנטיף' בכרמל כאשר רמת הטיפוס הממוצעת בארץ היתה 5.9, המסלולים הקשים ביותר בעולם היו 5.12 ואת ה- 5.13 רק התחילו לגלות.
המוטיבציה והרוח שהביאו את יואב להישגים אלו הם גם אלה שחרטו אותו עמוק בזכרונם של כל המטפסים שהכירו אותו והביאו לכך ששמו נישא גם בפי מטפסים שלא יזכו להכירו.
מופע הטיפוס והתחרות שנערכו לזכרו של יואב היו מפגן מרשים של יכולת של מטפסים בוגרים שעמדו בצילם של מספר צעירים, כשם שיואב העמיד בצילו את טובי המטפסים הבוגרים של זמנו.
כולנו מקווים שהתחרות תהפוך למסורת שתנציח את זכרו. המועדון האלפיני אבל ושולח את תנחומיו למשפחה ולחברים.

מיכה וניר

דניאלה, ג'וזפה, סביו וכו') מכירים היטב את המסלולים הקלאסיים של הגריניה המהווים נושא שיחה בלתי נדלה הן בינם לבין עצמם והן עם כל מי שמוכן להאזין. הדחיפה האחרונה לבקר בגריניה באה לי מספרו המפורסם של ר. קסין: "50 שנות טיפוס" המקדיש לאזור זה סיפורים רבים ותיאורים צבעוניים ביותר. עד כדי כך שהחלטתי שהשנה , מה שלא יהיה, אני נוסע לטפס בגריניה.

אחרי שבוע מהנה ביותר ומרתק בגריניה, אני יכול לומר עם כל הלב שזה אזור יפהפה עם מצוקים ועמודים מעולים לטיפוס. מבחינת מסלולים ארוכים עדיין לא מתחרה בדולומיטים, אבל הוא א' א' למטפסי צוקים ישראליים מכל הרמות, במיוחד אלה שמעדיפים להתרחק מקרמפונים וגרזני קרח. הריני מוסיף קצת פרטי מידע כללי שיעזור לכל מי שנפשו חפצה להתנסות באזור מקסים זה.

אופי האזור

עצום עיניך לרגע וחשוב על העמוד שלנו בנחל עמוד. יש? עכשיו דמיין לעצמך שגובהו פי 5 עד פי 10 מגובהו האמיתי. הוסף לדמיין הר, שפסגתו בעננים וכל השיפוע שבין פסגה זו לבין בסיס ההר, על מצוקיו וערוציו, זרוע כמה עשרות של עמודים כאלה. זאת הגריניה.

הגריניה

מהי הגריניה

הגריניה (La Grigna) היא אזור טיפוס בסלע גירי, אותו מרקם כמו הכרמל, או הרי ירושלים, הנמצא במבואות האלפים האיטלקיים (Le Prealpi). כל גודלו בסה"כ 10x10 ק"מ בקירוב, אבל יש בו מאות מסלולים מתועדים ומדורגים, רובם מאובטחים ע"י בולטים או פיתונים קבועים, לפחות בתחנות.

הצירוף gn, אגב, מבוטא בדומה ל "ני" ולא "גנ". כמה שיותר מהר מתרגלים לזה, יותר קל לזכור שבמצוקי המניאגי (Magnaghi) שבמרכז הגריניה כל המסלולים פונים דרומה ואין צורך במצפן מנייטי (magnetico) כדי להתמצא, ושבקטע מסוים עושים נעילת פוניו (אגרוף = pugno).

שמעתי על הגריניה רבות במשך השנים. מישהו סיפר לי פעם, למשל, שבתו הצעירה מטפסת; היא הייתה בגריניה, הוסיף בגאווה כמו שאומרים "הלכה לטכניון" או משהו כזה. המטפסים האיטלקיים מתייחסים לגריניה כאל שלב הכרחי ומובן מאליו, מעין קרש קפיצה עבור האנדים או ההימליה או אפילו הדולומיטים. וכי מי יעז לטפס באזורים אלה לפני שעבר את הגריניה? כל המטפסים האיטלקיים שהיו בארץ (קרלינו,

Resinelli (הפירוש אינו הפסנתרים הרזינליים אלא המישורים של מה שהיתה פעם אחוזת הציד של משפחת רזינלי). אחרי כ- 45 דקות נסיעה באוטובוס שראשיתה לרגלי מצוקי ה-Medale והלאה, מגיעים לתחנה הסופית בכיכר הכנסייה של הכפר Piani Resinelli. מכאן ישנן כמה אפשרויות:

1. להתמקם בבקתת ההרים Rifugio Porta, ממש לרגלי ה-15-10 .Grignetta דקות הליכה מהניביו, פחות משעה הליכה למרבית המסלולים הקלאסיים, מטות נוחות (קומתיים), מקלחות חמות, ארוחות בוקר וערב שקשה לגמור אבל גם קשה להפסיק לאכול (באים לשם גם על תקן של מסעדה בלבד), ייעוץ מסלולים, אוירה יותר טובה לא יכולה להיות. אבל ... 35$ ליום לחברי מועדון. זה לא מעט.
2. להביא אוהל משלך ולהשתכן במחנה הקמפינג "גריניאטה" שבתחתית הכפר. יותר זול אבל ... כ- 40 דקות נוספות של הליכה מאומצת לאזורי הטיפוס ועוד כחצי שעה בחזרה. גם זה לא מעט; להערכתי, עם ריצות למכולת בכפר ועם בישולים ירדו מהחופשה שלך 4-3 שעות ביום. המחיר: 6.5$ עבור מקום להציב בו אוהל, 2.8$ נוספים לכל אדם, 2$ עבור כל מקלחת. אף אם תוסיף לזה מחיר של ארוחות, יצא לך בד"כ יותר זול מהאפשרות הראשונה. אני בחרתי הפעם להתמקם ב Rifugio Porta והיה על הכיפך. אם אחזור לגריניה ואם רק אוכל שוב להרשות לעצמי - אעשה בדיוק כך גם בפעם הבאה.

מזג אויר

טוב, לי היה מזל (כך אמרו לי), כמעט לא ירד עלי גשם וכמעט לא תפס אותי ערפל פתאומי. אבל שלא תעז לצאת לטיפוס בגריניה בלי מעיל רוח צמוד; ענן אחד שחולף בגובה שלך, ובתוך שניות משתנה המצב משמש זורחת לערפל סמיך וקור כלבים.

פעם היה כל כך יפה שהתחלנו לטפס (11 פיצ'ים) בלי מעילי רוח. אחרי 3 פיצ'ים מצאנו את עצמנו לא רואים כלום, רועדים מקור, בקושי מסוגלים להוציא מלה בין השיניים הנוקשות, לא נהנים מאף רגע. זה חופש זה? עשינו טרברסה ימינה, עוד שני פיצ'ים קצרים, עוד גלישה של 50 מ', עוד שתי דקות ריצה לתרמילים, מהר מהר נכנסנו למעילי הרוח, ואז... ואז זרחה שוב השמש וחזר להיות חם כמו בבוקר.

להפוגות בערפל (כלומר למרווחים בין העננים החולפים על פניך) יכולה להיות השפעה פסיכולוגית בלתי רגילה; כמו מסך שעולה על תפאורה סוריאליסטית. אני זוכר את עצמי מאבטח את מרקו באמצע איזה מסלול ולפתע עוצר את נשימתי, פשוטו כמשמעו, ברגע שכל העמק, הפסגות, רצועות העשב הירוק, המגדלים המחודדים, התהומות, הכל מתגלה בפאר שנראה בלתי מציאותי. אני זוכר את עצמי שומע בחצי אוזן את מרקו קורא לעברי: quando sei pronto! (כשאתה מוכן, את המילה טפס שלפני זה לא אומרים) ואני מהופנט מן המראה ולא מסוגל להתנתק ממנו.

ומה במקרה של גשם אמיתי? במקומות אחרים מחכים בבקתה עד עבור זעם, אבל לא כן בגריניה. בגריניה כשיורד גשם, הולכים לניביו.

הניביו

אחד העמודים הרבים של אזור הגריניה נמצא ממש ליד הכפר. שמו הרשמי הוא Il Corno del Nibbio, ראה להלן) ומצאתי מייד את הפרייר שהזמין אותי להצטרף אליו.

קניתי ספר מסלולים שכותרתו: 1600 פיצ'ים במחוז לקו. חיפשתי בו את המסלולים שעשיתי ביומיים הקודמים ולא מצאתי. שאלתי מה העניינים, אמרו לי: "לא! הספר מכסה רק מסלולים מדרגה 6 ומעלה, יש עוד ספר בשם "טיפוסים יפים בגריניאטה" (Grignetta, גריניונת או גרינייא'לה, כינוי למחצית הדרומית של הגריניה) ששם תמצא את כל מה שעשינו אתמול. נו, מה לעשות, קניתי גם את הספר השני.

כל המסלולים מאובטחים בפיתונים קבועים או בבולטים. אני לתומי הבאתי את כל הציוד שאני לוקח בד"כ לסיני. מיותר לגמרי; להבא אני לוקח לגריניה רק 6-5 הארכות מוכנות, 6-5 עוגנים (רוקים או טריקמים בינוניים), 6-5 טבעות רגילות וסלינג אחד ארוך. זה מספיק. כמובן שצריך קסדה, נעליים ושאר הדברים המובנים מאליהם. כולם מטפסים שם רק עם חבל 9 מ"מ יחיד. במשך כל השבוע שטיפסתי בגריניה ראיתי רק חבל אחד שקוטרו 11 מ"מ - החבל שלי. עד כדי כך שלא אמרו לי: "אה! אני רואה שיש לך חבל 11 מ"מ" אלא אמרו לי "יא-אללה איזה חבל עבה יש לך!" רצוי לצאת תמיד עם שני חבלי 50 מטר כי במרבית המסלולים הגלישות מסוגרות בהתאם, ואין טעם להסתבך או להשאיר ציוד. המקומיים , כשיוצאים רק שניים, מטפסים עם חבל יחיד (9 מ"מ) וסוחבים עוד חבל בתרמיל, מנהג שלדעתי בלתי הגיוני ובלתי יעיל ביותר, שלא לדבר על היותו נוגד את תקני הבטיחות של ה-UIAA.

ברור שכדאי להגיע לגריניה עם בן זוג (ולא כמוני לבד) זה יותר נוח מאשר לבלות כל ערב בציד "עם מי לטפס מחר", אבל גם כך אפשר למצוא עוד אחד שמחפש בן זוג, או לתפוס טרמפ על חוליה אחרת. ביום האחרון, אגב, רציתי לקחת מוביל בתשלום. קיבלתי את מספר הטלפון של אחד, התקשרתי, וסיפרתי לו מה ברצוני לטפס. הוא נשמע מאוד חביב והכל נראה בסדר עד הרגע שהוא נקב במחיר: 250$ ליום שלם, 150$ לחצי יום. תודה רבה. הלכתי במקום זה לניביו (

בשבוע שעשיתי בגריניה להכרת האזור הסתפקתי הפעם במסלולים לא קשים ביותר (לא מעבר לדרגה 5 חוץ מאשר ב-Nibbio) וכולם קצרים יחסית (שילבנו 3-2 מסלולים ביום טיפוס סביר, 10-7 פיצ'ים, כולם נהדרים), אבל כדאי שאזכיר את שני המצוקים המומלצים בספר: Sasso Cavallo (מצוק הסוס), ובו למעלה מתריסר מסלולים ששניים מהם (Cavallo pazzo 15 פיצ'ים, ו-18 California פיצ'ים) מתוארים כאן לדוגמא, וה-Sasso Carbonari שלידו (מצוק שורפי הפחם), קיר שמזדקף לגובה של יותר מחצי קילומטר. לא הגעתי למצוקים האלה כי הם דורשים התארגנות מסוימת בשל הגישה הארוכה ולינה הכרחית בבקתת רועים נטושה הנמצאת ליד בסיסם, אבל ראיתי אותם מול העיניים מרכס "סגנטיני" שבעבר השני של העמק והם די מרשימים. ציינתי לעצמי שכל אחד מהם לבדו היה מצדיק נסיעה מיוחדת לגריניה. אולי בפעם הבאה, אם אהיה בכושר מספיק, אעיז לעשות אתם הכרה.

איך להגיע

כדי להגיע לגריניה נוסעים כשעה ברכבת ממילנו עד לקו (Lecco). מהרחבה של תחנת הרכבת בלקו יוצא אוטובוס לכפר הנקרא Piani

רק עד כשליש הגובה, שניהם על גבול היכולת שלי, והחלטתי: יפה מאוד, אבל לא בשביל זה באתי עד לגריניה. למרות זאת חזרתי לניביו גם ביום האחרון והייתי שני של איש זקן ובמסלול עוד יותר קשה. בקרוקס הרגשתי שאני מקבל מתח נתיב גם בלי לבקש. רק כשנגמר הקטע הבעייתי אמרתי: מה אתה מושך בחבל? תפסיק למשוך! אבל בלבי ידעתי שלולא העזרה אף פעם לא הייתי עובר את זה.

קשישי הגריניה

בניגוד לכל אותם הישראלים שטיפסו בזמני וכבר לא רואים אותם על המצוקים, ראיתי בגריניה מספר מפתיע של זקנים וזקנות, הן בין המטיילים והן בין המטפסים. על שניים מהם אני חייב לספר:

גואידו. מתקרב ל- 60. מספרים עליו, לא ייאמן, שפעם היה ממוסד ומרובע, הייתה לו עבודה עם קביעות וכו'. יום אחד התחיל למכור סנדוויצ'ים ויינות על פסגת הגריניאטה. במשך הזמן סידר לו שם ארון עם מנעול והתארגן כבעל קיוסק לכל דבר. כל בוקר הוא עולה עם 40-50 קילו על הגב בתוך סל נצרים ענק במנהג השרפה, עולה לפסגת הגריניאטה, מניף את הדגל לאות ש-"אני כאן, אפשר לבוא" ומתחיל למכור Nibbio, כלומר קרן ניביו, אבל לא שמעתי אף אחד קורא לו בשמו המלא אל רק בכינויו Il Nibbio.

הניביו כולו בסה"כ 2-3 פיצ'ים, אבל הוא הפך לאתר האימונים המקובל ביותר של האזור, ותמיד תמצא שם מטפסים שמתאמנים. כמו בוורדון שבצרפת, רק שהבסיס הוא לרגלי המצוק ולא בראשו. בקיצור מעין גיא בן הינום של הגריניה. הקיר הצפוני של הניביו, כולו בשיפוע שלילי קל, ועל פי ספר המסלולים הקיר הזה נשאר יבש גם בימי גשם. אבל את הסיפור הזה כבר שמעתי גם על "החריץ היבש" בגיא בן הנום ואותי הם לא יסדרו; עד שלא אראה אותו יבש ביום גשם, לא אאמין לאגדות האלה.

בבוקר של היום הראשון שלי בגריניה הלכתי לניביו ותפסתי טרמפ על שני טופרופים, שניהם

כרוניקה של משלחת ORSO 1986 צ'רו אקונקאגואה

כתב: דב אלברטו מלי

10 בינואר 1986

בהמתנה לרגלי קיר סלעי זה, אדום בשקיעת החמה, עד שהמרק ירתח, אני נזכר ברגעים מסוימים לבואי לכאן. עכשיו, האקונקאגואה, המתנוסס בגובה 7000 מטר, כבר אינו עבורי מספר או נקודה במפה הוא מציאות קיימת, 2700 מטר של טיפוס על סלע המזדקף מעלי. בפעם הראשונה בחיי, נזדקקתי לאישור ממשלתי, כדי לטפס על הר, דבר שנראה לי מוזר ומשעשע, משום שלדעתי ההר שייך לכולם.
ההכנות התנהלו לפי התכנית, החל מקניית הציוד , ועד לקבלת האישורים והנסיעה. השכרת שתי הפרדות במשותף עם שני אמריקאים ושני שויצרים, דמתה למשא ומתן שמנהלים בשוק מזרחי כדי לקנות שטיח. לאחר מכן, מסלול באורך 40 ק"מ על גבולה צ'ילה ארגנטינה באזור הרים מדברי, שאינו שווה זכרון. בהתחלה נראה האקונקאגואה מאד רחוק, כעת הוא יותר מדי קרוב, קר, רוח נושבת. כאן בנקודת ההערכות[1] מסתובבים הרבה אנשים, מטפסי הרים אמיתיים, האוירה אינה דומה לזאת שהכרתי כשנדדתי בעמקים השקטים של צפון פרו.

11 בינואר

היום אקח לעצמי חופשה. בבוקר אני רוצה לצלם את ה"פניתנתס" גוש שלג וקרח בצורת פירמידה. נדמה לי, שאני מרגיש קצת את הגובה. במשך היום השמש מחממת, אבל ברגע שהיא שוקעת הקור עז, דבר שמזכיר לי את הסיפורים הטרגיים הקשורים להר נוראי זה. מחר אצא לכיוון תחנת הביניים הראשונה, בגובה 5200 מטר , אסחב על גבי את התרמיל השוקל 20 קילו. אני לוקח איתי את הציוד לטיפוס הקרח, משום שמתחנת הביניים השלישית אני מתכוון לסטות מן הדרך הרגילה כדי לעבור אל ה"קרחון של הפולנים", במסלול מסובך. נוסף לציוד לטיפוס אני סוחב עלי שני שקי שינה, בגדים חמים ומזון לחמישה ימים. כולי תקווה שאצליח במשימה.

12 בינואר

תחנת ביניים ראשונה - גובה 5200.
מעולם לא הגעתי לחתנת ביניים כל כך גבוהה.
אני נמצא בחברת יפנים ומקסיקאים, כולם מאוד שקטים ושתקנים. בדרך לכאן היה לי קשה. תרמיל הגב הכביד על נשימתי כך שהגעתי, אחרי הליכה בפיתולי דרך תלולים ורבים, עייף מאוד לתחנת הביניים שנמצאת מעל אוכף. הרוח נושבת בחוזקה, אני מקווה שלא תעיף אותי. מספרים שבשנה שעברה אמריקאי אחד נותק מהסלע והועף, במלוא מובן המילה, ע"י הרוח. גופתו מעולם לא נמצאה. מהירות הרוח יכולה להגיע ל- 150 קמ"ש, משבים המגיעים מהאוקיינוס השקט ומתנגשים עם הרי האנדים.
עכשיו אמיס שלג כדי להכין לעצמי תה חם לשתיה ומאכל כלשהו. אני עייף מאוד. מחר אצא לכיוון תחנת הביניים השלישית בגובה של 5800 מטר, אדלג על התחנה השניה משום שאני ממהר, הייתי רוצה להגיע לפסגת ההר ביום הולדתו של אבי.

סנדוויצ'ים, יינות ומשקאות לתיירים, ובמחירים בהחלט סבירים. מכנסיים קצרים, חצי גוף ערום, רזה ושרירי, שזוף כמו כושי, מקשקש בעליזות עם כולם, לא נראה שהוא מתחרט על השינוי במקצוע. מספרים שגואידו מגיע למעלה גם בסופות שלג או בערפל כבד, ולא מוכן להפסיד את התענוג היומי שלו - לטפס עד למעלה עם משא כבד על כתפיו. אחד המתאכסנים בבקתה שלי יצא בוקר אחד מוקדם לכוון הפסגה רק עם מימיה, שקית של פירות יבשים ומשקפי שמש. אחרי כמה זמן השיג אותו גואידו עם סל הנצרים הגדוש על כתפיו, תוך כדי הליכה אמר בוקר טוב ונעלם קדימה כמו רכבת אקספרס. הטייל המתוסכל, שחשב את עצמו לבחור עם כושר, ניסה קצת לעלות יחד עם גואידו העמוס ולא הצליח בשום אופן להדביק את הקצב. עד 120 גואידו!
הזקן השני שאני רוצה לספר עליו הוא לא פחות ולא יותר מאשר ריקרדו קסין הגדול. אגדה חיה. ראיתי אותו לפנות ערב הולך ברחוב לקראתי. שפשפתי את עיני כדי להיות בטוח שאני לא חולם, ואז ניגשתי אליו ואמרתי ריקרדו! כמה שאני שמח לראות אותך! הצגתי את עצמי כמטפס בגרניט של סיני (אפשר לחשוב) והתחלנו לדבר. חשבתי בלבי: זאת ההזדמנות שלי להשוויץ; הנה אני עברתי את ה- 60 ועודני מטפס, האין זאת סיבה טובה להשוויץ? סיפרתי לו מה עשיתי בימים האחרונים בגריניה ושאלתי אם הוא עוד מטפס. כמובן! ענה לי, שלשום הייתי על פסגת ה-"מונטה רוזה" (הפסגה השניה בגובהה באלפים).
ובן כמה אתה? אני בן 84, השבח לבתולה הקדושה.
נו טוב, סיכמתי לעצמי, את השוויץ שלי אצטרך לשמור למישהו אחר ...

---

[1] נקודת הערכות - מחנה לרגלי ההר, אליו ניתן להגיע עם ציוד כבד ללא קשיים מיוחדים.

תחנת ביניים שלישית.
0530 - קר מאוד אבל השמיים בהירים, הרוח עדיין נושבת בחוזקה. קרלוס ואני מתכוננים ליציאה. אני מכין תה קוקה חזק שיעזור לנו להרגיש פחות את הגובה. גם הלילה לא ישנתי בגלל הרוח והגובה.
0630 - יוצאים לדרך. בחור ארגנטינאי מברך אותנו בברכת דרך צלחה. מאוחר יותר תצאנה שלוש משלחות נוספות: ארגנטינאית, ספרדית ופולנית. הרוח סוטרת בפנינו ללא הפוגה, כדי לעודד את קרלוס אני אומד לו שאתמול היה יותר גרוע, אבל זה לא נכון. העליה תלולה וקשה; קרלוס מסתגל לאקלים יותר טוב ממני, בגובה 6400 מטר אנחנו נחים כמה דקות כדי לאסוף כוחות למאמץ אחרון וקשה. זהו החלק התלול ביותר של המסלול.
0930 - אנחנו נמצאים מטרים ספורים מכתף הרכס, מעלינו נמצא השביל, הרוח כה חזקה שבקלות יכלה לסחוב אותנו לאחד האטולים באוקיינוס השקט. אני מחזיק בכל כוחי בגרזן הקרח שהחדרתי עמוק לתוך השלג, מאחור, קרלוס תופס ונעזר בכל מה שהוא מוצא. אני קופץ ומגיע לרכס. אוחז בגרזן הקרח והרוח מרימה אותי ומנפנפת אותי כשאני במצב אופקי, כמו דגל. שני צדי הרכס תלולים ביותר. אני מסתכל לעבר קרלוס וקורא בעיניו פחד וויתור (אין לו גרזן קרח). אני צועק לעברו שיתפוס את רגלי וימשוך את עצמו מעלה בעזרתן, קרלוס קופץ לעברי ואוחז ברגלי כדי לא ליפול. אנחנו זוחלים על קו הרכס כ- 400 מטר ומוצאים מקלט מתחת לסלע, שם נחים. עכשיו אנחנו בגובה 6500 מטר תשושים לגמרי, התה בתוך המימיות קפא, גם הזקן שלי קפוא בגלל הלחות של הנשימה; אני דופק את אצבעות ידי על הסלע כדי להפעיל את מחזור הדם. לפנינו ערוץ. ערוץ תלול וצר שמוביל לפסגה בשפוע של 50 מעלות. אני צועד צעד אחד קדימה ושניים לאחור תוך גרירת אבנים ושלג אחרי.
1100 - אני נמצא עדיין בקטע הראשון של הערוץ. אינני מסוגל להמשיך. אני צועק לקרלוס שיתקדם לבד. אני מנסה לנשום אך אני מרגיש כאילו הריאות שלי מחוררות. קר, הרוח נושבת בחוזקה, אצבעות ידי קפואות. מד הגובה מראה על 6700 מטר. בכל זאת אני זוחל, כשכל כמה מטרים אני עוצר כדי לנשום עמוק, אני נחנק. לפני קרלוס מתקדם יחסית מהר. אני מרגיש את גופי הרבה יותר כבד ממשקלו הרגיל, למרות זאת אני מצליח לגרור אותו באיטיות כלפי מעלה.
1230 - אני מסתכל מעלה ורואה את קרלוס מתבלט על רקע השמיים: הוא הגיע לפסגה! הוא נראה לי כאילו חלום השייך לעולם אחר. חושי מטושטשים בגלל הגובה, אני שואל את עצמי מדוע אני ממשיך לעלות. דמעות זולגות מעיני ומיד קופאות על הלחיים. המאמץ עצום, על אנושי, אך אני רוצה להגיע, אינני מסוגל לוותר. אני אוחז בסלע, נדמה לי שהלב נקרע בקרבי, קטע קצר מפריד ביני לבין הפסגה; קרלוס יורד בזמן שאני מתקדם לקראת הסיום של הסיוט הנורא הזה, לקראת האור. אני משאיר בדרכי את תרמיל הגב וממשיך לזחול מאבן לאבן ופתאום זהו: אני יוצא מהגהינום ועומד מול השמיים. הסיוט נגמר! אני בגובה 7000 מטר והשעון מראה את השעה 1332, אני רואה את הים, יתר ההרים הנמוכים בהרבה כאילו מצויירים על גלוית נוף. אני נזכר במעורפל שהשארתי את דגל ישראל בתרמיל הגב בדרך,

13 בינואר

תחנת ביניים שלישית - גובה 5800 מטר.
כבר שני לילות שאיני ישן. היה לי קשה מאוד, התקדמתי כשאני סופר 50 צעדים ונשען על מקלות הסקי כדי לנשום עמוק. פגשתי באנשים שירדו מהפסגה, הם אמרו לי שאין בעיות במסלול הרגיל אך עור פניהם היה מקולף לגמרי מעצמת השמש. החדשות על "קרחון הפולנים" אינן מעודדות, משום שהקרח במצב לא טוב. בתיאוריה הטיפוס אפשרי - אין שפועים מעל 50 מעלות, אבל על הקרח הכחול קשה מאד להתקדם. אני מכריח את עצמי לשתות לפחות 3 ליטר מים ביום, כך שבערב עיסוקי העיקרי הוא המסת שלג. בלילה מד החום מראה על מינוס 10 מעלות, כשהרוח נושבת מגיעה הטמפרטורה גם למינוס 30 מעלות.

14 בינואר - לפסגת ההר

0530 - אני לא מתעורר משום שלא עצמתי עין כל הלילה עקב הרוח הנוראית שנשבה ללא הפוגה. אני משתדל להחזיק את האוהל ולהתנגד בכל כוחותיי לרוח שמכה בו ומקפלת אותו. בלילה קראתי בספר של גרסיה מרקס "כרוניקה של מוות ידוע מראש". קר מאוד, אני מתכונן ליציאה ומתעטף ב- 4-5 שכבות של בגדי צמר, אני מבשל לעצמי משהו חם ויוצא מהאוהל; משבי רוח חזקים מכים בי, אני מאבד כמה פעמים את שיווי המשקל. מחליט לפרק את האוהל שניזוק בלילה. שני אוהלים נוספים של משלחת ארגנטינאית התמוטטו גם הם.
0700 - אני מוכן ויוצא בהחלטיות בדרך לפסגה. הרוח עדיין חזקה, לעתים קרובות אני נזרק לארץ. מקלות הסקי עוזרים לי מאוד כדי לשמור על שיווי המשקל. בגובה 6000 מטר אני משנה את התכנית ובמקום לפנות לעבר "קרחון הפולנים" אני ממשיך במסלול הרגיל כיוון שגם כך קשה ביותר להתקדם.
0930 - אני מגיע לגובה 6400 מטר תוך התמודדות קשה עם הרוח. קר לי מאוד למרות שכבות הצמר המכסות את גופי. אני מוצא מחסה מעץ, חצי הרוס, ובתוכו אני ממתין שהרוח תפחית מעצמתה, אני מרגיש סימנים ראשונים של קפאון באצבעות הרגליים ומנסה להפשיר אותן ע"י דפיקות על הנעליים אך ללא תועלת. אני נושם עמוק, העליה היתה קשה ביותר. מכאן אני רואה שעל "קרחון הפולנים" הסופה משתוללת בצורה מפחידה.
1030 - כבר שעה אני מחכה לחינם, הרוח אינה נרגעת, אני גוש קרח, קר לי בכל חלקי גופי ואני נאבק נגד הקפאה כללית. ברגע שאני יוצא מהמחסה הרוח דוחפת אותי על קיר העץ. אתמול שמעתי ברדיו צ'ילה שצפויה סופה עם רוחות במהירות 120 קמ"ש שתגיע מהאוקיינוס השקט. היא הגיע ואנחנו כאן יחד.
חסרים 600 מטר גובה בלבד עד לפסגת ההר, 600 מטר שאיש לא יעבור ב- 14 בינואר 1986, כי אני פונה בדרך חזרה לתחנת הביניים השלישית. רוחות האקונקאגואה ניצחו אותי.
1400 - תחנת ביניים שלישית.
אינני מקים את האוהל משום שהוא לא יחזיק מעמד לילה נוסף. אני מתמקם במחסה עץ קטן. פתאום מגיע בחור מקסיקני שהרוח הרסה את אוהלו לחלוטין. הוא מבקש להצטרף אלי. אני מקבל אותו בשמחה למרות הצפיפות ויחד מתכננים את יום המחר.

15 בינואר

16 בינואר

0630 - קרלוס ואני קמים מוקדם, אורזים בחפזה את חפצינו, ומיד מכוונים את צעדינו לעבר העמק שכל כך הרבה התגעגעתי אליו.
אינני רוצה לשמוע על ההר הזה, לפחות לא היום. אנחנו הולכים כשהתרמילים על גבינו והרוח ממשיכה להציק לנו, היא ממלאת את עינינו באבק אבל לא קר. בערב אנחנו מגיעים לעמק לאחר הליכה של 40 ק״מ ללא הפסקות. אנחנו חוצים נחל וכדי להעביר את התרמילים מבלי שירטבו, אנחנו מאלתרים רכבת כבלים ודרכה מעבירים אותם. בחציית נחל נוסף נתקלים בצרפתי שכמעט טבע ועוזרים לו. סוף סוף אנחנו מגיעים לפונדק הכפר. קרלוס מקדים אותי וכשאני נכנס מתקבצים סביבי צעירים רבים שמביעים הערכה ע״י לחיצת יד וקריאות שמחה. אני מזהה שני אמריקאים שפגשתי בדרך ועוד צעירים שויתרו על המבצע בגלל הרוחות. קבלת הפנים החמה והלא צפויה גורמת לי להנאה רבה. הם מציעים לנו אוכל ומבשרים לנו שקרלוס ואני היינו היחידים שניצחו את הרוח; הארגנטינאים ויתרו בגובה 6000 מטר, הספרדים והפולנים הגיעו לגובה 6400 מטר וחזרו. שמחתי שאיני בין המוותרים. אמריקאי אחד משלם עבורי לבעל המלון ואני ישן במיטה בין סדינים נקיים וחולם על הים, על העיר ועל מסעדותיה, על אנשים במכנסיים קצרים.
לא נותר לי אלא להמשיך לעבר הרים פחות אכזריים, הרים שנועדו לאהבה, לא לסבל.
מצלם שתי תמונות אך אין לי כוח, לא מאמין עדיין שהכל נגמר.
כשהתכוננתי למסע, דמיינתי לעצמי שברגע היסטורי בו רגלי ידרכו על פסגת האקונקגואה, אצלם תמונות כדי להנציח את נצחוני, אבל בקושי אני עומד על רגלי. הדבר שאני רוצה ביותר הוא הים וחופיו שטופי השמש. ההר הזה גבוה מדי.
אני מתחיל לרדת במורד, הייתי רוצה לרוץ מאושר לכיוון העמק אבל אני מתקשה ללכת, אפילו בהליכה איטית. אני משיג את קרלוס תוך מאמץ גדול ויחד מגיעים לקראת הערב לנקודת ההערכות, לאחר ירידה של 2700 מטר גובה. בשארית כוחותיי אני מקים את מה שנשאר מהאוהל ונכנס מיד לתוך שק השינה. אין לי רצון לחגוג.